

Позбирай її сльози

Василь Сухомлинський

Анатолій дружив із гарною дівчиною — Ольгою. Вони були однокласники (сьомаки!), але хлопець був на рік за дівчину старший.

Він добре знав математику, то й не раз підсобляв їй, коли було важко.

От прийшли вони до школи, як ще нікого не було. Ольга й просить допомогти з алгебри.

Посідали вони (хлопець і дівчина!) в класі, захопилися задачами.

Хтось побачив їх удвох та й став насміхатися: ось, мовляв, молодий і молода.

Анатолій побоявся глузів. Підійшов на перерві до дівчини й сердито сказав:

— Більше не підходь до мене. Це ти винна, що надо мною сміються.

Ольга ошелешено дивилась на Анатолія:

— Чого ж це я винна? Не звертай на дурниці уваги — оті добре буде.

Тут Анатолій випалив дівчині грубе слово.

Ольга — в плач. Так і простояла біля вікна цілу годину, й на урок не пішла.

Анатолій схаменувся: навіщо ж так дівчину образив? От досада!.. Йому заболіло.

Він прийшов додому й не міг заспокоїтися. Мучили докори сумління. З думки не йшли слова дівчини.

Він зараз бачив її заплакані очі.

Увечері він розповів усе матері.

— Мамо, дорога, ну, скажи, що мені робити, щоб Ольга забула те слово?

— Скажу. Позбирай її сльози. До єдиної. Тільки тоді, може, дівчина забуде, як образив її хлопець.